

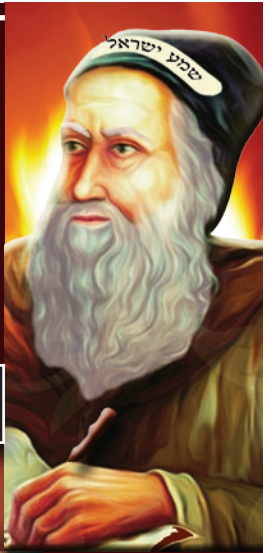
אור השבת

חלק ח

שבת בו תשוב

אור הזוהר 386 * תשרי תשע"ד

מפעל הזוהר העולמי טל: 0527651911

ג) שְׁקוּלָה שַׁבַּת כְּכֹל הַתּוֹרָה כְּלָה, וְהַשׁוֹמֵר שַׁבַּת כְּאֵלוֹ שׁוֹמֵר כֹּל הַתּוֹרָה (ח"ב מ"ז. קנ"א).

ד) הַחֲרָטוֹת דְּשַׁבָּתוֹת וַיִּמֵּיִם טוֹבִים חֲשׂוּבִים לְהַקְבִּי"ה יוֹתֵר מִכָּל מִיַּנִּי בְּשָׁמַיִם (ח"ג רמ"ג).

ה) כָּל הָאֲמוּנָה בְּסַעֲדַת שַׁבַּת מְצוּי (ח"ג רפ"ח:).

ו) בְּסַעֲדַת שַׁבַּת נִכְרִים יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם בְּנֵי הַמֶּלֶךְ (ח"ב פ"ח:).

ז) סַעֲדַת שַׁבַּת שֶׁל יִשְׂרָאֵל הוּא, וְלֹא שֶׁל הַגּוֹיִים (ח"ב פ"ח:).

ח) כָּל הַשְּׁלַחֲנוֹת שְׁמֻסְדָּרִים בְּנֵי אָדָם בְּשַׁבָּתוֹת מְכַנְיִסִּין אוֹתָן בְּהִיכָל אֶחָד, וְאֲשֵׁרֵי חִלְקוֹ שֶׁל הָאָדָם אֲשֶׁר שְׁלַחְנוּ נִרְאָה שֶׁם בְּלֹא בּוֹשָׁה כְּרֹאוּי, כָּל אֶחָד כְּפִי כַחוֹ (ח"ב ר"ד).

ט) בְּמוֹצָאֵי שַׁבַּת הַנְּשֻׁמוֹת עוֹלוֹת וְהַקְבִּי"ה שׁוֹאֵל לְכֹלָם, מֵהַ חֲדָשְׁתָּם בַּתּוֹרָה בְּזֵה הָעוֹלָם (ח"ג קע"ג).

י) בְּמוֹצָאֵי שַׁבַּת צְרִיכִין יִשְׂרָאֵל לְהִתְעַכֵּב וְלֹא לְהִרְאוֹת כְּאֵלוֹ דוֹחֲקִים אֶת הַשַּׁבָּת (ח"ב ר"ז).

יג) הַשְּׁכִינָה שׁוֹמֵרֵת לְשׁוֹמְרֵי שַׁבַּת יוֹם טוֹב (ח"ג קע"ט:).
יד) שַׁבַּת שְׁמוֹ שֶׁל הַקְבִּי"ה (ח"ב פ"ח:).

טו) כְּשֶׁאָדָם נִכְנָס לְבֵיתוֹ בְּשִׂמְחָה וּמִקְבֵּל הַשַּׁבַּת בְּשִׂמְחָה וְהוּא יֵאָשֵׁר בְּשִׂמְחָה, אוֹתָהּ שַׁעֲהַ הַשְּׁכִינָה אוֹמֵרֵת זֶה שְׁלִי הוּא (ד"ח אחרֵי ס).

נח) אִם הוּא עֲצֵב בְּחַל מִכָּל מְקוֹם בְּשַׁבַּת יִהְיֶה בְּשִׂמְחָה (תק"ז תיקון כ"א. נ"ז).

נט) מִכָּל הַמַּעֲשִׂים טוֹבִים שְׁעוֹשֶׂה הָאָדָם אֵין טוֹב לְאָדָם תַּחַת הַשָּׁמַשׁ כִּי אִם לְאָכַל וּלְשִׂתוֹת וּלְהִרְאוֹת שִׂמְחָה בְּשַׁבָּתוֹת וַיִּמֵּיִם טוֹבִים (ח"ב רנ"ה).

ס) אֲפֵלוֹ הִרְשָׁעִים שְׁבִגְיָהֶם שְׁמוֹרִים הֵם בְּשַׁבַּת (ח"א מ"ח).

סא) בְּיוֹם הַשַּׁבַּת כָּל הַשְּׁעָרִים פְּתוּחִין (ח"א ע"ה:).

סב) אֲשֵׁרֵיהֶם שֶׁל אֵלוֹ שְׁעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה בְּשַׁבַּת יוֹתֵר מִשְׁאָר הַיָּמִים (ח"ג ע"ד).

סג) שַׁבַּת הוּא כָּלֵל כָּל הַתּוֹרָה, וְכֹל סוּדוֹת הַתּוֹרָה בּוֹ תְלוּיִים, וְקִיּוֹם שַׁבַּת כְּקִיּוֹם כָּל הַתּוֹרָה (ח"ב צ"ב).

"תַּעֲרֹף לְפָנַי שְׁלַחֵן" - לְמוֹד שְׁלַחֵן עֲרוּף

בוּ בְּכֹל יוֹם חֵלֵק, וְנִמְצָא שֶׁבְּכָל חֲדָשׁ הוּא חוֹזֵר תְּלַמּוּדוֹ, וַיֹּאמֶר עֲלֵי אֲשֵׁרֵי מִי שָׁבָא לְכָאן וְתַלְמוּדוֹ בְּיָדוֹ.

זֹאת וְעוֹד, הַתְּלַמִּידִים הַקְּטַנִּים יִהְיוּ בּוֹ תְמִיד וַיִּשְׁנְנוּ לְשׁוֹנוֹ עַל פֶּה וְתִהְיֶה גִירְסָא דִּינְקוּתָא מְסַדֶּרֶת בְּפִיהֶם מִקְטְנוּתָם הַלְכָה לְמַעֲשֶׂה וְגַם כִּי יִזְקִינוּ לֹא יִסּוּרוּ מִמֶּנָּה, וְהַמְשַׁכְּלִים יִזְהִירוּ כְּזֹהֵר הַרְקִיעַ בְּהַנִּיחַ לָהֶם מַעֲצָבָם וַיִּגִּיעַ כְּפִיָם, יִשְׁעִשְׁעוּ נִפְשָׁם בְּהַגּוֹתָם בְּסִפּוֹר זֶה אֲשֶׁר כָּלוּ מַחְמָדִים הַלְכָה פְּסוּקָה בְּאֵין אִמֵּר וְאֵין דְּבָרִים.

הַקְּדַמַּת מִרְן הַמַּחְבֵּר לְשְׁלַחֵן עֲרוּף - חַיִּיב לְמוֹד שְׁלַחֵן עֲרוּף בְּכָל יוֹם - וַיִּשְׁנְנוּ לְשׁוֹנוֹ עַל פֶּה - שֶׁם הַסִּפּוֹר "שְׁלַחֵן עֲרוּף" רְאִיתִי אֲנִי בְּלִבִּי כִּי טוֹב לְלַקֵּט שׁוֹשְׁנֵי סְפִירֵי אִמְרֵי בְּדֶרֶךְ קִצְרָה בְּלִשׁוֹן צַח וְכוֹלֵל יָפֵה וְנִעִים לְמַעַן תִּהְיֶה תּוֹרַת ה' תְּמִימָה שְׂגוּרָה בְּפִי כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל, כִּי כְּאֲשֶׁר יִשְׁאַלוּ לְתַלְמִיד חָכָם דְּבַר הַלְכָה, לֹא יִגְמָגֵם בָּהּ, אֶלָּא יֹאמֶר לְחַכְמָה אַחֲוִיתִי אֲתָּ, כְּשֶׁם שְׂבָרוֹר לוֹ שְׂאֲחוֹתוֹ אֲסוּרָה לוֹ, כִּךְ יִהְיֶה בְּרוּר לוֹ כָּל מִי שִׁישְׂאֵל עֲלָיו הַלְכָה לְמַעֲשֶׂה, בְּהִיוֹתוֹ שְׂגוּר בְּפִיו סִפּוֹר זֶה הַבְּנוּי לְתַלְפִּיּוֹת תַּל שֶׁהִכַּל פּוֹנִים בּוֹ, לְחַלְקוֹ לְחַלְקִים שְׁלִשִׁים, לְלַמֵּד

וכשִׁיגְמֹר וְיִסִּים הָאֲרֻבָּעָה "שְׁלַחַן עֲרוּף" יִחֹזר וְיִתְחַיל לְלַמְדָם כְּסֹדֵר, וְכֵן יִנְהַג כָּל יְמֵי חַיָּיו. (שיחות הר"ן סימן כ"ט).

לְלַמַּד אֵיזָה סְעִיף "שְׁלַחַן עֲרוּף" בְּכָל יוֹם הוּא חַיִּיב גְּדוּל עַל כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל

וְזֹאת הֵיטָה הַנְּהִיגָה הַפְּלִילִית שֶׁצָּנָה וְהִזְהִיר אֶת כָּלָם. דִּהְיִינוּ לְלַמַּד פּוֹסֵק בְּכָל יוֹם. אֲפֹלוּ בְּיוֹם שְׁאִין לוֹ פְּנְאֵי יִלְמַד עַל כָּל פְּנִים אֵיזָה סְעִיף "שְׁלַחַן עֲרוּף" בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא. וְאָמַר שֶׁהוּא חַיִּיב גְּדוּל עַל כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל. (שיחות הר"ן סימן קפ"ה)

בְּשִׁמְעֵינוּ בְּשְׁלַחַן עֲרוּף שֶׁהֵם רְבוּתָיו לִידַע מְקוֹר הַדִּין, אִזּוּ מְבַטָּח לוֹ שֶׁהוּא בֶּן עוֹלָם הַבָּא, לְהִיּוֹת לְעוֹלָם קַיָּם בְּמַדְרַגַּת קְדוּשָׁה!

וְצָרִיף לְעֵין פּוֹסְקִים וּבְשְׁלַחַן עֲרוּף שֶׁהֵם רְבוּתָיו וְלִידַע מְקוֹר הַדִּין זֶהוּ עֵינוֹ הַלְכָה דְקָאֵמַר (הָאֲרִיז"ל), כִּי אִזּוּ הַלִּיכּוֹת עוֹלָם לוֹ, אֵל תִּיקְרִי הַלִּיכּוֹת אֲלֵא הַלְכּוֹת, וּמְבַטָּח לוֹ שֶׁהוּא בֶּן עוֹלָם הַבָּא (סוף נְדָה), לְהִיּוֹת לְעוֹלָם קַיָּם בְּמַדְרַגַּת קְדוּשָׁה כְּדָאֲמַרְיִנָן. (רַבִּי נִפְתָּלִי כ"ץ זצ"ל בַּעַל סְמִיכַת חֲכָמִים, בְּצוּאָתוֹ)

בְּכָל סִימָן וְסִימָן שֶׁל שׁו"ע נִמְצָאָה רְפוּאָה לְמַחְלָה יְדוּעָה – הַרְפוּאָה נִמְצָאָה בְּטוֹר וּבֵית יוֹסֵף

בּוֹתֵב הִגִּיה"ק הַמְהַרְש"ם מְבַרְעַנְאָן זְצוּק"ל: וְאֲנִי שִׁמְעֵתִי כִּי פַעַם אַחַת הָיָה לְבָנוּ הַקְּדוּשׁ מֵהַר"י ז"ל חֲלִי הַקְּדוּחַת רַח"ל. וְהָיָה מִפְּרָסָם וּבְדוּקָה וּמְנַסָּה, כִּי בְּבוֹא הַחֲלִי כָּזֶה לְפָנַי מִרְּן זִי"ע, אָמַר שֶׁלֹּא יִהְיֶה עוֹד, וְהַחֲלִי חָלַף לוֹ, וְכֹאֲשֶׁר רָאִיתִי בְּעֵינַי שֶׁהֵיטָה לִי הַמַּחְלָה כָּל הַקֵּץ, וּבְבוֹאֵי לְפָנַי מִרְּן ז"ל וְאָמַר שֶׁלֹּא יִהְיֶה עוֹד, הוֹטֵב לִי תַכְף וּפְסָקָה הַמַּחְלָה.

וּבְבוֹא בְּנוֹ הַנ"ל לְפָנָיו, וְאָמַר לוֹ כְּדָרְכוּ וְלֹא הוֹעִיל, וּבָא שְׁנִית אֲלָיו, וְאָמַר מִרְּן מוֹרְנוּ רַבִּי שְׁלוֹם מְבַעֲלָא זִי"ע, כִּי בְּטוֹר וּבֵית יוֹסֵף יֵשׁ כָּל מִינֵי רְפוּאוֹת, וְיֵשׁ שָׁם סִימָן אֶחָד הַמְּסָגֵל לְמַחְלָה הַנ"ל, שֶׁאִם יִלְמַד סִימָן זֶה יֵשׁ בְּכַחוֹ לְגַרֵּשׁ הַמַּחְלָה הַנ"ל, וְזֶה זְמַן רַב שֶׁלֹּא לְמַד סִימָן זֶה, וְלִמַּד אִזּוּ, וְאָמַר לוֹ כְּדָרְכוּ, וּפְסָקָה תַכְף הַמַּחְלָה. (קְנִטְרַס מֵהַר"ם מְבַעֲלָא זִי"ע).

בְּחֻקְדֻשָׁת מְסַפֵּר דְקוֹת בְּכָל יוֹם לְלַמּוֹד הַלְכָה הַיּוֹמִית, אַתָּה זוֹכֵה לְהִיּוֹת בֶּן עוֹלָם הַבָּא!

וְקָרָאתִי שֵׁם סֵפֶר זֶה "שְׁלַחַן עֲרוּף" כִּי בּוֹ יִמְצָא הַהוֹגָה כָּל מִינֵי מְטַעְמִים עֲרוּכִים בְּכָל וּשְׁמוּרִים סְדוּרִים וּבְרוּרִים. וּמְבַטָּח אֲנִי בַחֲסֵד עֲלוּיָן כִּי עַל יְדֵי סֵפֶר זֶה תִּמְלֵא הָאָרֶץ דְּעָה אֶת ה' הַקְּטָנִים עִם הַגְּדוּלִים תִּלְמִיד עִם מְבִין וְחֹכֵם חֲרָשִׁים וְנִבּוֹן לְחֻשׁוּבְכֵן אֲפָרֵשׁ כְּפִי אֶל ה' יַעֲזֹרְנִי עַל דְּבַר כְּבוֹד שְׁמוֹ, לְהִיּוֹת מִמְצַדִּיקֵי הַרְבֵּים וְיִזְכְּנִי הַקָּל לְהַחֲלִל וְלִגְמֹר לְהִיּוֹת מְסַדֵּר כְּהַלְכָתוֹ מִתְקַן וּמְקַבֵּל, וְטוֹב וְיָפֵה, וְהִנְנִי מִתְחַיל לְעֲשׂוֹת כְּאֲשֶׁר יַעֲצִיתִי, וְה' יִהְיֶה בְּעֲזָרִי, אָמֵן. (הַקְּדָמַת מִרְן הַמַּחְבֵּר ז"ל).

דַּעַת הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זִי"ע עַל לְמוֹד הַשׁו"ע בְּקַבִּיעוֹת

מוֹבָא ב"כְּתָר שֵׁם טוֹב", שֶׁלְמוֹד הַשְׁלַחַן עֲרוּף רַק הַמַּחְבֵּר עִם רַמ"א, הוּא כְּדִי שִׁירְכֵשׁ יְדִיעָה נִרְחַכַת בְּכָל חֲלָקֵי הַשְׁלַחַן עֲרוּף, וְאִם יִצְטָרֵף הָאָדָם לְדַעַת הַלְכָה מְסִימָת, יִדַּע הֵיכָן לְחַפֵּשׁ זֹאת, יִתְעַמֵּק בְּכָל נוֹשְׂאֵי הַפְּלִים וְהַפּוֹסְקִים הַדְּנִים בְּהַלְכָה זוֹ וְיִוֹכַל לְבַרֵּר הֵיטֵב הַלְכָה לְמַעֲשֵׂה.

חַיִּיב וְתִקּוֹן גְּדוּל לְלַמּוֹד "שְׁלַחַן עֲרוּף"!

עַל לְמוֹד הַפּוֹסְקִים הַזֵּהִיר מְאֹד מְאֹד בְּיוֹתֵר מִכָּל הַלְמוּדִים, וְרָאוּי לְלַמַּד כָּל הָאֲרֻבָּעָה "שְׁלַחַן עֲרוּף" כָּלָם מֵרֵאשִׁים עַד סוּפָם כְּסֹדֵר, אִם יִכּוֹל לְלַמַּד כָּל הָאֲרֻבָּעָה שְׁלַחַן עֲרוּף עִם כָּל הַפְּרוּשִׁים הַגְּדוּלִים מֵה טוֹב, וְאִם לֹאוּ עַל כָּל פְּנִים יִלְמַד כָּל הָאֲרֻבָּעָה "שְׁלַחַן עֲרוּף" הַקְּטָנִים, וְהוּא תִקּוֹן גְּדוּל מְאֹד מְאֹד, כִּי עַל יְדֵי חֲטָאִים נִתְעַרְב טוֹב וְרַע, וְעַל יְדֵי לְמוֹד פּוֹסֵק שֶׁמְבַרֵּר הַכֶּשֶׁר וְהַפְּסוּל הַמְתָּר וְהָאֲסוּר הַטְּהוֹר וְהַטְּמֵא, עַל יְדֵי זֶה נִתְבַּרֵּר וְנִפְרָשׁ הַטוֹב מִן הַרַע, וְכַמְבָּאֵר בְּמֵאֵמַר "רָאִיתִי מְגוֹרַת זֶהָב" וּבְשָׂאֵר מֵאֲמָרִים מַעֲלַת לְמוֹד הַפּוֹסְקִים. (שיחות הר"ן סימן כ"ט).

לֹא יַעֲבֵר יוֹם בְּלִי לְמוֹד לְכָל הַפְּחוֹת אֵיזָה סְעִיף "שְׁלַחַן עֲרוּף", אִף אִם הוּא אָנוּס וְאִין לוֹ פְּנְאֵי

וְאָמַר: "שֶׁכָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵלִי מְחִיב לְלַמַּד בְּכָל יוֹם וְיוֹם פּוֹסְקִים, וְלֹא יַעֲבֹר. וְאִף אִם הוּא אָנוּס וְאִין לוֹ פְּנְאֵי, יִלְמַד עַל כָּל פְּנִים אֵיזָה סְעִיף "שְׁלַחַן עֲרוּף" בְּאֵיזָה מְקוֹם שֶׁהוּא, אֲפֹלוּ שֶׁלֹּא בְּמְקוֹמוֹ שֶׁהוּא עוֹמֵד עִתָּה בְּשְׁלַחַן עֲרוּף, כִּי צָרִיף לְלַמַּד אֵיזָה דִּין בְּ"שְׁלַחַן עֲרוּף" בְּכָל יוֹם וְיוֹם כָּל יְמֵי חַיָּיו, וְכֹאֲשִׁינוּ אָנוּס יִלְמַד כְּסֹדֵר כָּל הָאֲרֻבָּעָה "שְׁלַחַן עֲרוּף" מִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ,

ש'בת ב'רית ת'תקן – בענין תיקון הברית השבת והברית

עַל בֵּין תְּרִין אַתּוֹן אֲלִין רְזַא דְּבְרִית, וּמֵאֵן אִיהוּ, בִּי"ת, וְעַל בֵּין תְּרִין אַתּוֹן דַּאֲשַׁתְּאֵרוּ וְיִהִיב לֵה לְיִשְׂרָאֵל. וְכַד עַל בִּי"ת רְזַא דְּבְרִית בֵּין תְּרִין אַתּוֹן אֲלִין, דַּאֲנוֹן שִׁי"ן תִּי"ו, (עַלּוֹ) וְאַתְעַבִּידוּ שְׁבִי"ת כְּמָה דַּאֲת אֲמַר (שְׁמוֹת ל"א) וּשְׁמֵרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

תִּי"ו, (נְכֻסָּה) וְנַעֲשׂוּ שְׁבִי"ת כְּמוֹ שֶׁאַתָּה אוֹמַר וּשְׁמֵרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשְּׁבִי"ת לַעֲשׂוֹת אֶת הַשְּׁבִי"ת לְדַרְתֵּם בְּרִית עוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁהִיטָה הַתְּחִלַּת הָעוֹלָם לְהַתִּיחֵס בְּהֵם כָּל דְּרוֹת הָעוֹלָם מֵאֵלוּ שְׁתֵּי אוֹתוּיּוֹת, שְׁבִי"ת הִיוּ תְלוּיּוֹת עַד שֶׁנִּשְׁלַם הָעוֹלָם כִּיאוֹת, וְנְכֻסָּה בִּינֵיהֶם בְּרִית הַקּוֹדֵשׁ וְנִתְקַן בְּשִׁלּוּת וְנַעֲשׂוּ שְׁבִי"ת.

שְׁבִי"ת רַאשֵׁי תִיבּוֹת שְׁבִי"ת תִּיקּוֹן בְּרִית.

וּכְאֲשֶׁר נִכְנַסָּה בִּי"ת סוּד הַבְּרִית בֵּין שְׁתֵּי אוֹתוּיּוֹת אֵלוּ, שֶׁהָ שִׁי"ן תִּי"ו (נְכֻסָּה) וְנַעֲשׂוּ שְׁבִי"ת.

וְאִיתָא בְּזוּהַר: וְתַא חֲזִי"ב, כַּד קִימוּ יִשְׂרָאֵל עַל טוֹרַא דְּסִינֵי,

כַּד) וּכְאֲשֶׁר נִכְנַסָּה בִּי"ת סוּד הַבְּרִית בֵּין שְׁתֵּי אוֹתוּיּוֹת לוֹ, שֶׁהָ שִׁי"ת תִּי"ו, (נְכֻסָּה) וְנַעֲשׂוּ שְׁבִי"ת

וּבוֹא וְרַאה, כְּאֲשֶׁר עִמְדוּ יִשְׂרָאֵל עַל הַר סִינֵי, נְכֻסָּה בֵּין שְׁתֵּי אוֹתוּיּוֹת אֵלוּ סוּד הַבְּרִית, וּמִי הִיא, בִּי"ת, וְנְכֻסָּה בֵּין שְׁתֵּי הָאוֹתוּיּוֹת שֶׁנִּשְׁאָרוּ וְנִתְּן אוֹתוֹ לְיִשְׂרָאֵל. וּכְאֲשֶׁר נִכְנַסָּה בִּי"ת סוּד הַבְּרִית בֵּין שְׁתֵּי אוֹתוּיּוֹת לוֹ, שֶׁהָ שִׁי"ת

עוד איתא במדרש או אז יכנע לבכם הערל ואז ירצו את עונם
אז בגי' ח' זו המילה שניתנה לשמיני או בגי' ז' זה השבת,
דקאמר הקב"ה לישראל אם יכנע לבכם הערל בתשובה אזכור
ואחמול עליהם ואסלח לעונם אם ישמרו השבת והמילה בלבד.

אלמלי שמרו ישראל שתי שבתות מיד היו נגאלין

ולפי עניות דעתי נראה לי שזה כוונת הגמרא אלמלי שמרו
ישראל שתי שבתות מיד היו נגאלין היינו שבת כפשוטו
שבת בראשית. ושמירת היסוד שנקרא גם כן שבת אם היו
שומרים השבת והברית בלבד היו נגאלין. (בית יצחק).

בתיב (ישעי' שם) אשרי אנוש יעשה זאת שומר שבת מחללו
שנו רבותינו אפילו עובד עבודה זרה כדור אנוש מוחלין
לו ובשמירתו מיחד קודשא בריך הוא ושכינתו ויתוקן אשר
גרם להיות נרגן מפריד אלוף. (עבודת הקודש).

בתיב (קדושים כ') והתקדשתם והייתם קדושים שני קדושות הם
שני מצות הם, השבת והמילה שניהם נקראים קודש,
המילה נקרא את ברית קודש, והשבת כי קודש היא לכם ועל
כן שמירת שבת תיקון לפגם הברית. (ועיין ר' נחמן).

בתיב (קדושים כ') קדושים תהיו וגו' אני ה' אלקיכם, ושם
שלשה פסוקים זה אחר זה כתיב בהם אני ה' אלקיכם, כי
על ידי שלשה דברים אלו הקדוש ברוך הוא מכנה את עצמו
להקרא אני ה' אלקיכם, א' על ידי גדר ערוה כמו שכתב רש"י
קדושים תהיו פרושים מן העריות, כי על ידי ערוה רחמנא לצלן
שורה עליו רוח הטומאה והשכינה מסתלקת מעליו. וכן על ידי
שמירת שבת נעשה שותף להקדוש ברוך הוא ומורה בזה שאין
עליו שום מושל רק שם אלקיו עליו. ועל ידי שמירה מכעס כי
על ידי כעס שורה עליו אל אחר אל זר בקרבן.

גם מצינו בנחמיה (י"ג) כשהיו נכשלים וחוטאים ונשאו נשים
נכריות וחללו את השבת^ה במקח וממכר וכאשר נחמיה רצה
שיתקנו עון פגם הברית צוה להם ראשית לקדש את יום השבת
(נחמיה פרק י"ג פסוק כ"ב) ואחר כך הפריש מהם את הנשים
הנכריות (נחמיה פרק י"ב פסוק כ"ה ל').

יראי שמי שומרי שבת

בתיב (מלאכי ג') וזרחה לכם יראי שמי וגו' פירש"י בתענית (דף
ח') יראי שמי שומרי שבת. רצה לומר לפי דאיתא בגמרא
(ביצה דף ט"ו) אמר הקדוש ברוך הוא מתנה טובה יש לי בבית
גנזי ושבת שמה לך והודיעם וכו' מתן שכרה לא עבידא לגלויי.
רצה לומר ידוע שאין לו להקדוש ברוך הוא אלא אוצר של
יראת שמים לבד שנאמר יראת ה' היא אוצרו ועל כן מי שנכנס
לאוצר של יראת שמים אזי הוא משיג קדושת שבת, ומי שאינו
נכנס בה אינה משיגה וזה מתנה טובה יש לי אבל אימתי היא
מתנה טובה כי אם להנכנס לה לאוצר של יראת שמים משם
נעשית מתנה טובה ולא להעומדים חוץ להאוצר של יראת
שמים, וזה שכתב מתן שכרה לא עבידא לגלויי רצה לומר
בחוץ לאוצר אינו מתגלה. (צמח ה').

את השבת לעשות את השבת לדרתם ברית עולם, כמה דהוה
שירותא דעלמא לאתיחסא בהו כל דרי עלמא מאלין תרין אתון.
ש"ת הוה תלין עד דאשתכלל עלמא כדקא יאות, ועאל ביניהו
ברית קדישא ואשתכלל בשלימו ואתעבידו שב"ת. (זוהר חלק א'
פרשת בראשית דף נ"ו עמוד א').

ואי האי איהו צדיק גמור דנטר אות ברית אות שבת אות ימים
טובים אות תפילין יהבין ליה נפש יתירה מצדיק וכו' עיין
שם. (זוהר בראשית דף רי"ג ודף רמ"ד).

יוסף הצדיק האכיל לשבטים משיירי סעודת שבת

זכור את יום השבת ברזא דברית דאיהו יסוד דאחיד ביה יוסף,
ועל דא איקרי שבת דהא יוסף כל איקרי, ושבת נמי איקרי
כל, ויוסף איקרי נמי שבת, וכן כתב שם פ' תולדות דמוסף שבת
נמי מקבל צדיק יסוד עולם דאיקרי כל ואיקרי שבת, ועל כן
האכיל יוסף לשבטים משיירי סעודת שבת שלו להכניס בהם
קדושת שבת מדת צדיק יסוד עולם דאיקרי שבת. (זוהר שמות, פרי
צדיק).

בשבת יכולין לתקן כל הפגמים

שבת רזא דברית, דשבת הוא תיקון פגם הברית, ויש ויכולת
ביד כל ישראל החפצים להתקדש את עצמם בשבת
ולהתקרב לקדושתו ית' להגיע לסבר אפי עתיק יומין, כי
בשבת יכולין לתקן אל הפגמים מצד התחדשות רוח חדשה
כי בכל שבת הנשמה יתירה חדשה במדרגה חדשה משבת
העברה. (פרי צדיק).

הגאולה תלויה בקדושת הברית והשבת

לשמור שבת כהלכתו ולענגו בכל מיני עינוגים הוא תיקון
לקר"י וזה כוונת המדרש. אדה"ר פגע בקין, אמר לו
מה נעשה בדינך אמר לו עשיתי תשובה ונתפשרתי עם קוני,
מיד אמר מזמור שיר ליום השבת. ולכן מצינו שהגאולה תלויה
בשמירת שבת. וכבר ידענו שהאריכות הגלות הוא בשביל חטא
זה ותיקון חטא זה הוא שמירת שבת וידוע מי שהוא סרוס
ביותר עליו הדאגה שח"ו הוציא זרע לבטלה, ובזה יובן הפסוק
זה (ישעי' נ"ו) כה אמר ה' לסריסים אשר ישמרו את שבתותי,
לסריסים דייקא אשר יכול להיות שהתשמיש שלהם הוא
בהוצאת זרע לבטלה אשר ישמרו את יום השבת שהוא תיקון
קרי. (יסוד יוסף).

שומר שבת מחללו ושומר ידו מעשות כל רע. שהמשמר את
השבת מרוחק מן העבירה וניצול וקטרוג יצר הרע וכו'
מעשות כל רע, רע דייקא שמרמו על פגם הברית שנקרא רע
(כמבואר בזה"ק) ועל ידי שמירת שבת זוכין לתיקון זה.

ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת

איתא במדרש ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את
השבת, ר"ח אומר לעשות את השבת, דבר שהברית
כורותה לו, ואיזה זה המילה, הכוונה שאם חס ושלוים פגם
בברית המילה תיקונו זו שמירת השבת בכל פרטיה.

את השבת כאלו מחללי בריתם. והפוגם בריתו כאלו מחלל שבת, ומכלל
הן אתה שומע לאו, אם שומר שבת שומר הברית, והשומר ברית שומר
שבת.

כה אם שומר שבת שומר הברית, והשומר ברית שומר שבת
ויש לרמוז בזה פסוק (בשלח) כתיב ויהי ביום השביעי יצאו מן העם ללקוט.
הרי שחיללו את השבת ולכן ראשי תיבות מזה מילה הרי על ידי שחיללו

ראשי-תיבות ג' פעמים אב"ק (אות ברית קודש), וכתוב שם ג' פעמים תיבת קנ"א. ועל כן התיקון לזה שמירת שבת שנקרא גם כן חותם מטעם הנזכר לעיל, ועוד שהוא חותם השבוע כמו אין השטר מקוים אלא בחותמיו כך אין קיום לעולם בלתי השבת שהיא הנותנת קיום לכל הבריאה כמו שכתוב שבת וינפש כפירוש האלשיך שהשבת היא הנשמה והנפש החיונית של כל הבריאה.

ועוד טעם שנקראו השבת והמילה חותם לפי שאלו שני דברים צריכין חותם ממגע נכרי, כידוע שעכ"ם ששבת וכו' וכן במילה אות היא ביני וביניכם ועכ"ם שמל, כאלו לא מל.

השבת והמילה נקראו שלום

מ שבת נקרא שלום ומילה נקרא שלום כי על ידי שבת נעשה שלום בין איש לאשתו ועל כן מחויב להדליק נרות בשבת משום שלום בית וכמו מעשה בר' מאיר בגמרא. ועל כן אומרים בליל שבת שלום עליכם בואי בשלום. וכן על ידי מילה נעשה שלום בין איש לאשתו כמו שדרשו חכמינו זכרונם לברכה מפני מה מילה בשמיני כדי שלא יהא כל העולם שמחין ואביו ואמו עצבין. ורמז לדבר זה מה שכתב דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום, סופי תיבות מילה. (בית יצחק).

י שבת נקרא מקור הברכה לפי שכל ההשפעה שלכל ששת ימי המעשה נשפעת בשבת. וכן מילה נקרא מעין הברכה צדיק יסוד עולם, לפי שהוא יסוד שממנו באין גם כן כל ההשפעות.

יא שבת נקרא שמא דקודשא בריך הוא, וברית מילה נקרא שמא דקודשא בריך הוא. (עיי' בפנים הספר).

יב שבת נקרא כל, ושומר הברית נקרא כל. (זוהר הקדוש ויקרא תולדות רע"ז).

יג שבת ניתנה קודם מתן תורה, ומילה ניתנה קודם מתן תורה. **יד** שבת ניתנה באהבה ובשמחה וברצון, ומילה ניתנה גם כן באהבה ובשמחה וברצון.

טו על מצות שבת אין מודעה, ועל מצות מילה אין מודעה.

טז השומר שבת נקרא קדוש, והשומר בריתו נקרא קדוש, קדושים תהיו. (עיי' פירוש רש"י).

יז השומר שבת מוחלין לו כל עונותיו, והשומר בריתו ומי שהוא בברית, מוחלין לו כל העוסקין בה עונותיהם.

יח השומר שבת כראוי פרנסתו בריוח וכן על ידי שמירת הברית פרנסתו בריוח. (עיי' בפנים הספר).

יט השומר שבת כהלכתו נעשה שותף להקדוש ברוך הוא במעשה בראשית, וכל השומר בריתו נעשה שותף להקדוש ברוך הוא. (עיי' בפנים הספר).

כ שומר שבת מחללו ושומר ידו מעשות כל רע, איתקשו שניהם בפסוק אחד.

כא המחלל שבת משקר בשמא דמלכא קדישא, והמחלל ומפר ברית משקר בשמא דקודשא בריך הוא.

כב המחלל שבת מוציא מרשות היחיד לרשות הרבים והמפר ברית מוציא מרשות היחיד לרשות הרבים.

קדושת שבת אינו משיג אלא זה שיש בו יראת שמים

מוכח מזה שקדושת שבת אינו משיג אלא זה שיש בו יראת שמים. ואיתא ששמירת הברית הוא יתד וקשר והכנה ליראת שמים טהורה, ממילא מוכח ששמירת שבת הוא תיקון וסגולה לשמירת הברית.

כי בהרבה דברים מצינו שמירת שבת דומה לאות ברית בזוהר של פרשת יתרו (דף צ"ג) ובתיקונים (תיקון ל"ח). (ראשית חכמה)

א על ידי שמירת שבת זוכה לשלום ביצרו, ועל ידי שמירת הברית גם כן זוכה לשלום ביצרו. (עיי' בפנים הספר באריכות)

ב שבת הוא סוד המזשפיע לכל ימות השבוע כמו דאיתא בזוהר כבו"ד שב"ת ראשי תיבות כל ברכאין דעילא ותתא ביומא שביעאה תליין, וכן שמירת היסוד הוא גם כן סוד המשפיע בסוד ויוסף הוא המשביר וגו'.

ג שבת נקרא אות, כי אות היא ביני וביניכם ומילה נקרא גם כן אות. זאת אות הברית.

ד שבת נקרא חוק, שם שם לו חוק ומשפט ודרשו חכמינו זכרונם לברכה זה שבת, ומילה נקרא גם כן חוק וחוק בשארו שם.

ו שבת ניתנה במרה כנזכר לעיל, ומילה (זו פריעה) ניתנה במרה. (עיי' ילקוט).

נקרא קודש

ז שבת נקרא קודש. כי קודש היא לכם ומילה נקרא קודש אות ברית קודש.

נקרא חותם

ח שבת נקרא חותם. ומלה נקרא חותם. איתא בתיקוני זוהר "א שימני כחותם על לבך דא חותם דאות ברית קודש. והיא אות ברית שבת עכ"ל.

טעם שהשבת והמילה נקראו חותם

טעם ששמירת שבת נקרא חותם, ומילה נקרא חותם. הנה בבריאת אדה"ר כתיב ויפח באפיו נשמת חיים סופי תיבות חותם, לפי שהמילה נחתם בשם שד"י (עיי' ברבינו בחיי) וזה שכתוב "ונשמת שד"י תבינם", כי מי ששומר בריתו אזי יש לו נשמה והיא תבינם, כי על ידי נשמת שד"י יש לו הבנה בתורה ובמצות ובשבת יש לו נשמה יתירה, ועל כן בשבת ניתנה תורה כי עיקר הבנת התורה היא בשבת, ועל ידי זה יוכל לחדש חידושי תורה בשבת, כדאיתא בשם האריז"ל שבכל השבוע היה לומד על דרך הפשט, ובשבת על דרך הקבלה והסוד, ורמז בזה הפסוק השתחוה לה' בהדרת קודש ראשי-תיבות קבלה. ועל כן אם חס ושלום פגם בבריתו פגם בג' מילואי אהיה שגמטריא שלהם בגימטריא חותם כזה אל"ף ה"י יו"ד ה"י אל"ף ה"א יו"ד ה"י אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה סך הכל תנ"ה וחותם עם הכולל בגימטריא גם כן תנ"ה ועל כן מעלה עליו ג' פעמים קנ"א קנאת ה' צבאות שהם בגימטריא גם כן חותם עם הכולל ועל כן אם חס ושלום פגם הברית נהפך מחותם לחמת, שחמת ה' עליו, ולכן בקנאו את קנאתי